

NESTOR

EN HET MAGISCHE ZAKHORLOGE

Nestor en het magische zakhorloge

Jeroen Franck

Illustraties Matthieu Pelhate

2021

Beefcake Publishing

1. Het verjaardagscadeau

Het was diep in de nacht toen Patrick iemand hoorde aankomen. 'Hallo, is daar iemand?' vroeg hij.

'Ssssst, niet te luid. Anders horen ze je nog,' zei Nestor.

'Ga je me dan een kus geven?' giechelde Patrick.

'Jakkas! Natuurlijk niet! Jij bent wel een pad, he!' zei Nestor vol afschuw.

Patrick was een pad die geloofde dat alle padden door een kus van de ware in een prins kunnen veranderen. Nou ja, die ware liefde had hij allang opgegeven. Hij probeerde het gewoon bij iedereen. Het zou wel eens lukken.

'Nu even luisteren,' zei Nestor zachtjes maar kortdaat. 'Dit is het plan. Patrick, jij leidt die twee bewakers af door waanzinnig luid te kwaken en dan ga ik met Fred de schat halen. Begrepen?'

'Ja, kapitein!' zeiden Fred en Patrick als echte soldaten.

KNOTS, BOEM, BOINK! De kamer van Nestor stond helemaal op zijn kop. Met een harde zwaai ging de deur van de kamer open.

'Nestor, wat ben je nu weer aan het doen?!' schreeuwde mama.

'Het is al lang bedtijd!' voegde ze eraan toe.

'Oei, sorry mama. Ik was het uur helemaal uit het oog verloren,' zei Nestor.

'Met wie was je eigenlijk aan het praten? Weer tegen jezelf, zeker. Je zou beter wat meer studeren in plaats van de boel hier op stellen te zetten,' zei ze streng.

De mama van Nestor was advocate en wilde niets liever dan dat Nestor in haar voetsporen zou treden. Ze zei altijd: 'Vrienden zijn niet belangrijk, studeren wel!'

Over dat eerste moest Nestor zich alvast geen zorgen maken. Vrienden had hij niet. Niet dat hij geen vrienden wilde, maar de kinderen vonden hem maar een rare jongen. Nestor speelde liever alleen en zocht naar avontuur. Hij zou dan ook ontdekkingsreiziger worden, net als zijn grote idool, dokter Montgommery. De rijkste en bekendste ontdekkingsreiziger van de hele wereld. Zo had hij bij-

voorbeeld een eigen dierentuin met alle diersoorten die er op onze planeet te vinden zijn. Daarbovenop had hij ook nog eens zijn eigen televisiekanaal waarop al zijn avonturen werden uitgezonden. Nestor keek elke zaterdag naar zijn programma, *De Avonturen van dokter Montgomery*, en speelde vervolgens alles wat hij gezien had na. Tot groot ongenoegen van zijn moeder uiteraard.

Er waren maar enkele zaken die Nestor tegenhielden om zijn droom na te jagen: hij was nog maar negen jaar, hij had geen geld om te reizen en zijn twee beste vrienden waren Patrick, een pad die altijd gekust wilde worden, en Fred die eigenlijk geen fret was maar een eekhoorn.

Hij had deze twee bijzondere dieren in zijn tuin leren kennen. Nestor had ze al wel vaker gezien, maar toen konden de dieren nog niet praten. Of hij kon ze alleszins toch nog niet horen.

Het gebeurde allemaal op zijn vorige verjaardag. De ouders van Nestor hadden een groot familiefeest georganiseerd.

Nestor had niet zo'n goede band met zijn familie. Hij vond hen maar saaie en stijve mensen, die helemaal niet uit waren op avontuur.

Dat was dan buiten zijn papa gerekend. Papa was piloot voor Air Tanzania en vloog vaak naar Afrika.

Dat jaar zou het voor Nestor een heel speciale verjaardag worden, want hij kon papa nog eens zien. Het was hem de vorige jaren niet gelukt om er op Nestors verjaardag bij te zijn.

Hij telde telkens de dagen af tot papa terug thuis zou zijn. Papa was Nestors beste vriend. Hij kon zichzelf zijn bij hem en ze droomden samen dat ze de wildste avonturen beleefden.

De dag van het verjaardagsfeest had papa Nestor even apart genomen. Hij wilde hem onder vier ogen spreken, want papa had dit jaar een heel bijzonder verjaardagsgeschenk. Hij nam Nestor mee naar zijn slaapkamer op zolder en deed de deur heel zachtjes achter zich dicht. Ze gingen rustig op bed zitten en toen haalde papa iets uit de binnenkant van zijn jasje. Het cadeautje zat niet in inpakpapier, maar was omwikkeld in een doek. Het zag er heel oud en stoffig uit.

Papa zei toen heel mysterieus: 'Mijn lieve jongen, dit jaar heb ik een heel speciaal cadeau voor jou.'

Nestor keek met argusogen naar het pakje. Hij wist niet goed of hij het wel leuk zou vinden.

Iets verpakt in zo'n oude doek zou waarschijnlijk wel rommel zijn, dacht hij. Maar ergens wist hij ook wel dat papa nooit met rommel zou afkomen.

Voor papa het doek openplooid, wilde hij eerst nog iets vertellen over zijn geschenk. 'Ik heb je cadeautje eigenlijk zelf gekregen, moet ik toegeven. Maar het is echt iets heel bijzonders. Ik heb het gekregen van Ngawa.'

'Ngawie?' vroeg Nestor.

Papa proestte het uit van het lachen. 'Haha, nee Nestor. Het is Ngawa. Het stamhoofd van de Tanzizi. Dat is een volk dat verborgen leeft in de Tanzaniaanse savanne. Het is eigenlijk een soort van vertrouwensgeschenk. Het is iets wat heel bijzonder is voor de Tanzizi.'

'Waarom heeft die Ngawa het dan aan jou gegeven, papa?' vroeg Nestor zich af.

'Wel, als ik het goed begrepen heb, is het iets wat in gevaar was. Het moest zo snel mogelijk weg uit Tanzania omdat stropers ernaar op zoek waren.'

'Stropers? Dat klinkt niet goed!' Nestor keek een beetje bedenkelijk naar het geschenk.

'Papa, hoe heb je die Ngawa eigenlijk ontmoet?' vroeg hij nieuwsgierig.

'Ik ken Ngawa al een hele tijd. Toen ik enkele jaren geleden in Tanzania op safari was, kreeg onze jeep een lekke band. Het werd al snel donker en we konden niemand bellen, omdat er uiteraard geen telefoonbereik is diep in de savanne. Opeens hoorden we de geluiden van naderende olifanten. De olifanten waren niet blij met ons bezoek. We kropen in de wagen om bescherming te zoeken.'

Je zag Nestor al vol spanning naar papa kijken en hij schreeuwde: 'Oh nee! Wat gebeurde er toen?'

Hij hing aan papa's lippen.

'Wel, dat was eigenlijk nog niet het ergste. Enkele ogenblikken later werden we niet enkel omsingeld door olifanten, maar ook door leeuwen, neushoorns, giraffen en buffels. We dachten echt dat we het niet zouden overleven. Er spookte van alles door mijn hoofd. Ik begon me ook af te vragen waarom die dieren elkaar niet aanvielen. Een leeuw had toch veel meer vlees aan een buffel dan aan mij? Het was alsof die dieren samenwerkten om ons de stuipen op het lijf te jagen. Of erger nog... ons echt op te peuzelen!

Net toen we onze hoop om daar levend uit te komen hadden opgegeven, hoorden we speciaal gezang. Het leek de dieren te kalmeren en ze zetten enkele passen weg van de auto om plaats te maken voor hetgeen waaruit het gezang voortkwam. Het kwam dicht bij de auto, maar ik kon niet goed zien wie of wat het was. Het was alvast iets waarvoor de dieren bang waren. Een donkere gestalte kwam naar de jeep toe gewandeld. Toen hij dicht genoeg stond, zag ik een persoon met een gigantisch masker. Hij had een speer vast en zag er best gevaarlijk uit. De man gebaarde naar ons en verzocht ons om uit de wagen te stappen. Ik zakte onmiddellijk door mijn

benen en knielde voor hem neer. Ik bedankte hem omdat hij ons leven had gered, hoewel ik niet zeker wist of die man het wel zo goed met ons meende.

De man zei niet veel terug, maar keek heel gericht naar mijn hemd. Ik had nog steeds mijn piloten-uniform aan, omdat ik bijna te laat was om op safari te vertrekken. Ik had de kans niet gekregen om me te douchen en om te kleden.

Hij vroeg in gebarentaal of ik kon vliegen. Ik begreep onmiddellijk wat de man wilde zeggen. Hij maakte me duidelijk dat er een noodgeval was. Ik volgde Ngawa naar zijn dorp. Het was verbluffend mooi. Het dorp lag net voor de Kilimanjaro, de grootste berg in Tanzania, en het leek of hier nog geen enkele toerist was geweest. De mensen schrokken heel erg toen ik in het dorp aankwam. Hun gezichten keken vol ongeloof naar me. Alsof ze nooit iemand met een andere huidskleur hadden gezien.

Ngawa trok me mee naar zijn hut en al snel zag ik wat er mis was. Er lag iemand bezweet op een bed. Het was zijn zoon, Ngogo. Hij was heel ziek.'

'Oh nee! Wat erg! Leeft hij nog?' vroeg Nestor verdrietig.

'Wel Nestor, hij moest naar een ziekenhuis voor verdere verzorging. De snelste manier was met een vliegtuig. Het ziekenhuis was zo'n honderd kilometer verderop. Maar je moet weten: er was nog nooit iemand van de Tanzizi naar de buitenwereld geweest. Dat was niet toegelaten. Maar deze keer had Ngawa echter geen keuze. Ngogo moest naar een ziekenhuis of hij zou het niet overleven. Ik maakte hem duidelijk dat ik hem graag wilde helpen, maar zonder een vliegtuig kon ik niets voor hem doen. Ngawa nam me mee naar een stukje bos achter hun dorp. Hij wees naar een robuust voorwerp dat helemaal begroeid was met planten. Het was een klein sportvliegtuigje dat vaak gebruikt wordt om met toeristen over de savanne te vliegen. Het leek wel of het vliegtuig er al enkele jaren stond. Ik had geen idee of het zelfs nog zou werken!'

'Maar dat wil zeggen dat er al mensen in de buurt van de Tanzizi zijn geweest? Van wie was dat vliegtuig dan?' vroeg Nestor zich af.

'Dat is een heel goede vraag, Nestor. Ngawa vertelde me dat het vliegtuig enkele jaren geleden zomaar uit de lucht kwam vallen. De personen in dat

vliegtuig waren op zoek naar het dorp van de Tanzizi. Ze hadden echter geen goede bedoelingen.'

'Ze hebben die stoute mensen dan toch weggejaagd!' brulde Nestor boos.

'Rustig maar, Nestor. Ngawa heeft een speciale band met de dieren. Het lijkt wel of hij met hen kan communiceren op een of andere manier. De dieren hebben de indringers kunnen verdrijven, maar Ngawa blijft op zijn hoede voor een terugkeer van deze mensen.'

'Maar papa, hoe wist Ngawa dan dat jij geen indringer was?'

'Wel, dat heb ik hem ook gevraagd. Hij wees toen naar mijn hart en zei dat hij voelde dat ik een goed persoon was.'

'Hoe kun je nu aan iemands hart zien dat hij een goed persoon is? Dat slaat toch nergens op! Je hart zit in je lichaam,' zei Nestor een beetje eigenwijs.

'Sommige mensen beweren dat ze aan iemand kunnen zien of ze een goed of slecht persoon zijn. Ik denk dat een eerste indruk heel belangrijk is. Ngawa zag dat ik niet de bedoeling had om zijn dorp te vinden en er groot nieuws van te maken.'

Nestor vond het antwoord van papa nog niet zo duidelijk: 'Ik blijf het toch raar vinden dat je door naar iemand te kijken, weet of hij een goed of slecht persoon is.'

'Ach ja, je zult het wel begrijpen als je wat ouder bent,' zei papa.

Nestor keek toch een beetje bedrukt, maar hij was veel te nieuwsgierig om hier verder op in te gaan en wilde graag weten hoe het avontuur zou eindigen.

'Heb je toen Ngogo naar het ziekenhuis gebracht?' vroeg Nestor.

'Voor ik dat kon doen, moest ik eerst kijken of ik het vliegtuig aan de praat kon krijgen. Ik stapte het vliegtuigje in en probeerde het te starten, maar helaas lukte het me niet. De batterij die de motor aandrijft was leeg. Er was geen energie om het vliegtuig te starten. De moed zakte in mijn schoenen, want de batterij opladen in het midden van de savanne was gewoon onmogelijk. We hadden een of andere energiebron nodig om het vliegtuig te laten werken. Maar ja, waar zou je midden in de savanne ineens een energiebron tevoorschijn toveren?

Ik probeerde het probleem zo goed mogelijk aan Ngawa uit te leggen en zei hem dat het onmogelijk

was om dit vliegtuig nog tijdig aan de praat te krijgen. "Niets is onmogelijk," zei Ngawa vastberaden. Hij vroeg me om even naar de andere kant te kijken en haalde iets uit zijn gewaad. Hij begon te zingen in het Oud-Afrikaans en wat er toen gebeurde, was ronduit ongeloofwaardig. Er volgde een lichtflits vanuit de Kilimanjaro waardoor de motor van het vliegtuig begon te draaien. "Hoe heb je dat gedaan?" vroeg ik vol ongeloof. Deze keer wees hij naar zijn eigen hart en zei iets heel opmerkelijks. "De ziel van de berg geeft kracht aan een oprecht hart."

Ik wist niet goed wat hij bedoelde, maar op dat moment maakte dat ook niet zo veel uit. We stapten in het vliegtuig en reden ermee naar het dorp. Eens we zijn zoon in het vliegtuig hadden gelegd, stegen we op en vlogen we naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis.'

Nestor was nu helemaal verzonken in het avontuur van papa.

'Hebben de dokters hem kunnen redden?' vroeg hij met wateroogjes.

'Wel, ze hebben Ngogo kunnen genezen. Maar de Tanzizi waren wel bijna hun verborgen dorp kwijt.

Door de reddingsactie vroegen de mensen van het ziekenhuis zich af waar Ngogo vandaan kwam.'
'Je hebt het toch niet verklapt?' vroeg Nestor hem belerend.

